

NOVINY

Kulturního spolku Kozojedy a obce Kozojedy

Číslo 3/2006

1. července 2006

Mistr Jan Hus

(6. července – státní svátek na památku Mistra Jana Husa)

„Co jsi byl, co jsi, stále uvažuj! Hledej pravdu, uč se pravdě, miluj pravdu, prav pravdu, drž pravdu, braň pravdu až do smrti...“

S určitostí nedovedeme určit, kdy se Jan Hus narodil. Dle dochovaných pramenů to bylo někdy mezi roky 1364 a 1372. Pocházel z jihočeského městečka Husince u Prachatic. O jeho dětství a mládí není známo nic spolehlivého. Různé „známé příhody“ jsou

jen smyšlené legendy. Další data jsou však již v historických materiálech doložena.

Roku 1391 se Jan stal bakalářem svobodných umění, 1396 mistrem svobodných umění a 15. 10. 1401 děkanem fakulty artistické, to je svobodného umění, zároveň byl vysvěcen na kněze.

Na jaře 1391 se začala stavět Betlémská kaple. Byla to rozsáhlá stavba s prostornou síní ke kázání, aby se mohlo zúčastnit co nejvíce lidí. Měla spojitost s tehdejšími „univerzitním národem“. Tam se stal kazatelem Jan Hus v březnu 1402.

Jan Hus se seznámil již během svého studia se spisy anglického teologa Jana Wiclefa, které obsahovaly ostrou kritiku církve.

Wiklef se neobracel jen proti běžným nešvarům v systému církve. Napadl celou její organizaci a požadoval, aby byla zbavena všeho majetku, a tak se mohla vrátit k prvotnímu stavu. Tento krok měl učinit stát a členem církve by měl být *jen ten, kdo žije řádně a bez těžkého hříchu, protože každý, kdo je v hříchu, ať biskup, opat, král, šlechtic ztrácí milost boží a přestává být vrchností*. Rozumí se samo sebou, že autor těchto názorů byl prohlášen za těžkého kacíře. Paradoxem je, že kvůli jeho učení umírali jeho vyznavači. On sám se schoval pod ochranu světské moci, které svěřoval nápravu církve. A tím, že se v praxi postavil proti lidovému hnutí, uchoval si i církevní hodnosti a skončil život v klidu na své faře roku 1384. Jeho učení bylo znovu a znovu odsuzováno a jeho stoupenci pronásledováni. Tak i Mistr Jan Hus. Wiklefovcí byli i na univerzitě pražské poraženi, nicméně Jan Hus učení věřil a přes zákaz je i kázal. Měl jako kazatel v Betlémské kapli výhodnou pozici. Jako mistr univerzity byl víc než pouhý kněz, více věděl a mohl na své posluchače, kterých přicházely do kaple stovky, působit a ovlivňovat je.

Prvá léta působení Mistra Jana Husa v Betlémě uplynula klidně, ačkoli již tenkrát se zanícením horlil

proti církevním zlořádům. O Husovi je možné říci bez fráze, že byl ve spojení s lidem. Bylo jen otázkou času, kdy oficiální církev proti němu vystoupí.

Hus začínal být příliš adresný. Například, když zemřel proslulý Petr z Všerub, řekl o něm Hus v kázání: „*Hle, Mistr Petr Všerub také zemřel, proto prostě Boha za duši jeho, protože mám jak naději, že milosti boží jest spasen, tak se též bojím, aby nebyl zatracen. Já však, nepředbihaje soud boží – nevzal bych celý svět za to, abych chtěl zemřít v tolika a tak velkých obročích...Kdokoli vyžaduje za svátosti peníze a nehodlá ustati od vydírání a zvláště, když vydírá nevhodně a nehodně nutí chudé, aby dávali, každý takový a všichni, kdo takoví jsou, jsou falešní proroci, svatokupci a tedy kacíři.*“

A tak začalo Husovo pronásledování. Nejprve byla podána žaloba od saského bakaláře teologie na české Wiklefovc. Museli odevzdat spisy kurii. Pak začali věznit mistry z univerzity. Roku 1409 Dekretem Kutnohorským podpořil král Václav IV. univerzitu a ustanovil, aby národ český měl ve všech jednáních univerzitních tři hlasy, ač doposud měl jen jeden. Dekret Kutnohorský sjednotil na chvíli všechny české mistry Wiklefovc i jejich protivníky a Jan Hus byl znovu zvolen rektorem pro zimní semestr 1409 a 1410. Další vývoj byl ovlivněn vzpourou kardinálů proti dvěma papežům, kteří tehdy vládli křesťanskému světu. Na koncilu v Pise se usnesli, že skončují s církevním rozkošem a bude zvolen jiný papež, aby církev měla jediného nejvyššího představeného. Byl zvolen papež Alexandr V. Ani Benedikt XIII., ani Řehoř XII. své sesazení koncilem nerespektovali, takže teď soupeřili papeži tři. (A stejně to bylo s trojkou králů Václav, Jošt a Zikmund - všichni se titulovali „Rex Romanum“.) V roce 1409 vydal Alexandr V. bulu, v níž zakázal kázání jinde než v biskupských, kapitulních a klášterních kostelích. Z toho bylo jasné, že toto je namířeno proti Wiklefovcům. Jan Hus se rozhodl pro právní kroky. Podal odvolání proti bule. Alexandr V. mezitím zemřel a odvolání dostal Jan XXIII. Jan Hus bohužel při svém kázání napadl zemřelého Alexandra V., když o něm prohlásil, že *možná je v pekle*. A to se těm, kteří papeže zvolili, tedy církevnímu koncilu, samozřejmě nelíbilo. Autor takového výroku mohl skončit jedině v plamenech hranice – a také tak skončil.

Přes všechno protahování procesu a náhodné odklady mu už nemohlo pomoci nic. Arcibiskup Zbyněk Zajíc v srpnu 1410 dal Mistra Jana Husa do klatby a byl odeslán před kurii, aby se tam zodpovídal. Nebyl by to ani Jan Hus, nedbal klatby a ve svých betlémských kázáních pokračoval. V roce 1411 římská kurie na něho rovněž uvalila klatbu a prohlásila jej za kacíře. Byl to signál k lidové bouři odporu.

A tyto bouře byly záminkou, aby se do věci vložil král, který se ujímal Husa v přímělných listech. To ale jen proto, aby nebyly české země považovány za kacířské. Václav dal v té době zabavit kněžské důchody, protože potřeboval do své pokladny přísun. To se neobešlo bez násilností. Arcibiskup v odvetu

vyhlásil nad Prahou interdikt, což znamenalo zákaz všech bohoslužeb a udílení svátostí křtu, svatby, pohřbu – nikdo nemohl být spasen.

Mistr Jan Hus byl v létě 1411 nucen opustit Prahu, protože opět kritizoval odpustkové kramaření, které se prohloubilo ve válce papežů. V kostelech byly postaveny železné truhly, do kterých lidé házeli odpustky. Síla Husova kázání se projevila v praxi. Lidé odmítali odpustky kupovat a to popudilo i krále. Potřeboval peníze na své nákladné radovánky, pití a své milce. A z odpustků a desátků mu téměř polovina patřila. Lidé byli trestáni a král se připojil k odsouzení Wiklefových článků.

Papež vyhlásil nové ostré Buly s konečným rozsudkem, jímž byl Jan Hus prohlášen za zatvrzelého kacíře. Věřícím bylo pod trestem se s ním stýkat. Taková byla odpověď oficiální církve na Husovo dlouholeté úsilí o nápravu zlořádů, o vymýcení hříchů, o zlepšení života kněží i věřících....

Pražští Němci provedli podle papežova nařízení na kapli ozbrojený útok. Účastníci kázání jej holýma rukama odrazili, ale Husova situace byla ztracená. Odešel a do Prahy se vrátil až 1413. Nejprve tam pobýval tajně, pak ale začal i kázat. Musil znovu utéct a tentokrát se uchýlil na málo známý Kozí hrádek u nynějšího Tábora k panu Ctiboru z Kozího. Kázal lidu pod širým nebem a pilně spisoval česky. V té době dokončil své největší dílo Postilu.

Zhoršení jeho situace přišlo zpoza hranic země. Římskými kardinály byl svolán sněm do Kostnice. To bylo na popud Zikmunda, který měl být ochráncem koncilu. Sám papež Jan XXIII. se obrátil na krále Václava IV., aby král splnil svou povinnost a Husa zničil. Mistr Jan byl pozván do Kostnice králem Zikmundem. Dostal od něho ochranný glejt, který mu stejně nemohl být nic platný, když už byl odsouzen.

Na hradě Krakovci, kde pobýval pod ochranou Jindřicha Lefla z Katan, sepsal závět' a listy na rozloučenou, z nichž nejkrásnější poslal posluchačům svých betlémských kázání. Z tohoto hradu vyjel 11.10. 1414 do Kostnice. Tam byl zatčen a z vězení vyšel až na popraviště.

Vydat se na koncil do „jámy lvové“ byl projev velkého osobního hrdinství. Mohl si pobytem v Čechách prodloužit život, ale dával přednost vytrvání v pravdě před vším ostatním. A přesně tak také jednal.

Jan Hus byl zprvu žalářován v klášteře dominikánském. Moravští páni se za Husa přimlouvali u Zikmunda, ale neuspěli. Zikmund ho pouze nechal převézt na hrad Gotlieben do samovazby. Také Jeroným Pražský prosil Zikmunda o milost pro Jana Husa. Byl zatčen, uvězněn a upálen jako Jan Hus, pouze o rok později. A ještě krutěji.

Z vězení, kde Mistr Jan čekal na smrt, psal mezi výslechy dopisy svým věrným. V červnu bylo na popud českého panstva veřejné slyšení Husovo, koncem června byly odsouzeny jeho spisy.

Dne 6. 7. 1415 bylo provedeno odsouzení, ceremonie pře opravou, při níž byla na Husovu hlavu vsazena

vysoká papírová čepice, na níž byli nakresleni dva čerti, kteří se rvou o jeho duši, na druhé straně byl nápis „arcikací“.

Byl odvezen před městské hradby, na koňské mrchoviště. Tam byla zaražena kláda, k níž byl Jan Hus přivázán mokřými provazy a jeho hlava ještě starým řetězem. Pak byl celý obložen dřívím a slámou. V posledním okamžiku přistoupil k hranici falckrabí Ludvík, který doprovázel průvod s odsouzeným, a vyzval Mistra Jana, aby si odvoláním zachránil život. Mistr Jan Hus však odpověděl, že „na té evangelické pravdě, kterou jsem psal, učil a také jsem kázal u zákona božího a z výkladů svatých doktorů, dnes vesele chci umřít“. Na to kat zapálil hranici. Jan Hus zazpíval tři verše litanie, pak ho oheň zalakl a on se jen tiše modlil. Zakrátko se udušil kouřem a plameny. Plameny už dohořovaly, ale jeho

tělo ještě viselo na řetěze. Kat s pomocníky jej srazili, přidali další dříví, kyji roztloukly kosti a znovu vše pálili i s Husovým šatem, který mu byl před popravou odňat. Jeho srdce napíchli na rožeň a v ohni otloukali kyjem. Nakonec vyhrabali všechno popel se zemí a všechno hodili do Rýna, aby po nebezpečném kacíři nezůstala nejmenší památka.

S tím, jak nebezpečně mohla památka na mučedníka působit, měli totiž koncilní otcové bohaté zkušenosti z inkvizičních komisí. Ani v nejmenším však netušili, jakou bouří rozpoutají plameny kostnické hranice v domovině Mistra Jana Husa.

Z Husova učení i z jeho praktické činnosti vyčnívá jako monolit vysoký mravní étos, který plným právem můžeme považovat za výzvu i dnešní rozkolísané době.

Václava Piřinová

Stalo se ...

Dne 11. 3. 2006 se konal v obci Bohy poprvé **Masopust**, který pořádal Kulturní spolek Kozojedy. Díky nadšení "božských" obyvatel proběhla celá akce ve skvělé náladě. Průvod prošel obcí až k bývalé hospůdce a pak se pokračovalo do nedalekých Rakousek. V průvodu nebyla nouze o dobrou náladu. Ani počasí, které nám moc nepřálo, nikomu nevadilo. Večer se všichni sešli v restauraci na Rybárně, kde vyhrávala kapela pana Beneše, která nás doprovázela po celý den. Velký dík patří všem, kteří podporovali tuto akci a těm, kteří se jí zúčastnili a pomáhali.

17. 3. 2006 se konala v KD **přednáška paní Holečkové** - spoluautorky knihy Řeka sedmi jmen. Spisovatelka při té příležitosti pokřtila svoji novou knihu Dolní Berounka.

12. 5. 2006 k nám zavítali **kožlanští divadelní ochotníci**. Kdo se přišel na jejich představení Pozor, Charlotta! podívat určitě se dobře bavil, protože komedie v jejich podání stála za shlédnutí.

25. 5. 2006 se sešel poprvé nový výbor Kulturního spolku Kozojedy (tentokrát u našich "božských" členů v nedaleké a jistě spoustě lidí známé "Hašišboudě"). Na programu bylo hodnocení akcí, které se již konaly a plánování akcí nových. Nedá mi to, abych nepoděkovala paní Fraňkové za její vynikající dobroty. (Takové schůze jsou pak hned veselejší).

Markéta Němcová

Fichtl CUP 2006

Dne 13. května 2006 se v Kozojedech na návsi konal 1. ročník závodu FICHTL CUP 2006, kterého se zúčastnilo celkem 23 závodníků a jedna závodnice. Z tohoto počtu soutěžili 4 jezdcí v kategorii mopedy a Babety, ostatní v kategorii pionýr. Závod byl organizován Kulturním spolkem Kozojedy a dalšími nadšenci z obce.

Start byl u domu p. Procházky a cíl nahoře na „Hradčanech“. Jezdilo se po dvojicích vyřazovacím způsobem. Stroje závodníků byly většinou stejně staré nebo dokonce starší než sami závodníci. Před závodem probíhala v obci a okolí mohutná příprava, při které se z vraků ležících na půdách a stodolách stávaly špičkové závodní stroje.

Po tvrdém boji kolo na kolo, ve kterém nechyběly ani pády a následná zdravotní pomoc, bylo konečné pořadí následovné: 1. místo v kategorii moped-Babeta obsadil p. **Čech**, 2. místo vybojoval p. **Volín** a 3. místo nakonec uhájil p. **Štěrba**. V kategorii pionýrů se na prvním místě umístil favorizovaný p. **Bláha**, druhé místo patřilo zaslouženě p. **Kobzovi** a na třetím místě se nečekaně umístil p. **Čermák**.

Závodu přihlíželo velké množství diváků, kteří mohli být spokojeni jak s průběhem závodu, tak i s občerstvením, hudebním doprovodem či komentováním závodu v podání Petra Němce.

Zdeněk Beran

Hasičské cvičení ve Břízku

V sobotu 24. června zažilo Břízsko nebyvalou událost. Po mnoha letech se zde uskutečnila soutěž hasičských družstev a náves zaplnily desítky hasičů i diváků. U příležitosti 85. výročí postavení hasičské zbrojnice a zároveň 84 let od prvního veřejného cvičení, které se konalo 25. června 1922, se u nás sešlo jedenáct hasičských sborů, mezi nimiž měly své zástupce i ženy. Diváci se měli stále na co dívat, povzbuzovali a výsledkem bylo třetí místo místního sboru dobrovolných hasičů. Ještě větším úspěchem byla spokojenost přítomných, kteří si odpoledne nemohli vynachvátit. Odpoledne příjemně i kapela Důchodka a odhalení sochy od p. Bartoloměje Štěrby. Zkrátka nepřišly ani žaludky přítomných, dobrým zázemím se ukázala být klubovna hasičů, která poskytovala nejen pivo dostatečný chládek.

A jaká je historie místního sboru, na niž se také vzpomínalo?

Sbor dobrovolných hasičů v Břízsku byl založen těsně před první světovou válkou, roku 1914. V počátcích si hasiči museli vystačit s dřevěnou kůlnou, kde byla uložena výstroj i uschována první ruční stříkačka. Roku 1921 se začalo se stavbou zděné zbrojnice, o níž se zasloužil místní zednický mistr pan Václav Bulín. Zbrojnice byla postavena velmi kvalitně, dodnes si zachovala svoji původní podobu. Kromě drobných oprav jako zateplení stropu, nové omítky, nová kovová vrata či osazení okapových žlabů nebylo potřeba větších zásahů.

Stavitel Václav Bulín patřil k aktivním členům hasičského sboru, byl mimo jiné i velitelem Okresní hasičské jednoty Kralovické. Pro svoji aktivní činnost byl zatčen gestapem a vězněn v Terezíně, kde v květnu roku 1945 zemřel. Pro uctění jeho památky byl dán podnět k postavení pomníku. Na schůzi 9. května 1947 se usneslo, že se postaví zároveň pomník pro padlé vojiny v obou světových válkách a obětem okupace. Pomníkem byli vzpomenují místní občané Václav Bulín, Vilém

Vais, Václav Holub, Josef Kožíšek, Antonín Šmídl a Josef Šmídl. Financování pomníku neleželo jen na bedrech obce, i sami občané přispívali na jeho postavení. Paní Pazderová darovala kámen, z něhož pomník zhotovil pan Zaspal z Kralovic, slavnostní odhalení se konalo již 20. června 1947 za účasti třiceti sborů. Součástí právě proběhlého hasičského cvičení bylo i položení květin k pomníku obětem války a vzpomnutí na pana V. Bulína.

Základním posláním hasičů bylo samozřejmě chránit obec od požárů, popřípadě zmenšovat jejich následky. Od dvacátých let 20. století zasahovali u hořících obytných i hospodářských stavení, stohů nebo lesa. Není divu, že vybavení sboru bylo důležitou záležitostí. První ruční stříkačku nahradila roku 1933 motorová stříkačka firmy Smekal Slatiňany, kterou hasiči koupili na protiúčet za starou ruční stříkačku. Tzv. Smejka zůstala ve vlastnictví sboru dodnes, i když už jen jako historický vůz. Kromě stříkačky a základního vybavení vlastnili hasiči od počátků pracovní i vycházkový kroj. Ten byl potřeba mimo jiné při loučení se se zemřelým členem sboru, kterého hasiči doprovázeli na jeho poslední cestě. Nemalou měrou se hasiči podíleli i na kulturním a společenském životě obce. Takřka každoročně konali pout'ovou zábavu a připravovali masopust. Od počátků své existence pořádal sbor i divadelní představení. Pamětní kniha sboru se sice nedochovala, přesto jsme o jeho aktivitách podrobně zpraveni díky pokladní knize pečlivě vedené od roku 1924.

Po delší odmlce ožila aktivita sboru s nástupem nové generace. Do té doby se zajišťovalo především udržování techniky a rybníka, jakožto vodního zdroje. Před několika lety se hasiči začali zúčastňovat soutěží v okolí, včetně Memoriálu pánů Bulína, Paška a Vodáka. Byli to převážně hasiči, kdo přeměnil někdejší třídu v bývalé škole v menší klubovnu. Dnes čítá Sbor dobrovolných hasičů Břízsko 19 členů a mně nezbyvá než hasičům za jejich činnost poděkovat. Minulým i současným.

Radka Lomičková

Plán kulturních akcí na rok 2006

24. 06. – 15. 07. 2006 – sochařské sympozium Nečtiny

05. 07. 2006 – přednáška Dr. Mrázové v Nečtinách – regionální geologie (13:00 hod)

06. 07. 2006 – dětský den Bohy

12. 08. 2006 – vodník, Podkrašovský mlýn

09. 09. 2006 – sraz rodáků

září ?? - Biskoupky

15. 12. 2006 – předvánoční kulturní akce v KD Kozojedy

V tomto roce se neuskuteční tradiční akce Kulturního spolku – Máje, Pohádky na Krašově, koncert Gabriely Demeterové, adventní koncert

Zamyšlení nad volbami 2006

Ve dnech 2. a 3. června se konaly volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR. V Kozojedech se tohoto aktu zúčastnilo 310 voličů, což znamená, že svého volebního práva využilo přes 62 % spoluobčanů. Lze říci, že výsledky v naší obci téměř přesně kopírovaly celostátní výsledek. I u nás bylo dosaženo tzv. bipolarity, neboť

obě vedoucí strany dosáhly téměř stejného výsledku: ODS 110 hlasů (35,48 %) a ČSSD 109 hlasů (35,16 %). KSČM volilo 39 (12,6 %), KDU-ČSL 18 (5,8 %) a Zelené 17 (5,4 %) voličů.

Není úkolem našich kulturních novin, abychom přispěli k nějakému zevrubnému hodnocení volebního výsledku, ale je nabílední, že předvolební kampaň tentokrát provázela velmi vypjatá a emotivní atmosféra, která neměla v historii obdoby. Její prostředky byly nevybíravé a jistě zanechaly v hlavách občanů rozporuplné dojmy. Je nesporné, že mnozí politikové rychleji mluvili a jednali, než mysleli. Těsný volební výsledek hrozící tzv. volebním patem vyvolá jistě hodně dalších politických jednání, která bude možné přirovnat k tahům na šachovnici.

Úkolem našich kulturních novin však je, abychom se se svými spoluobčany ve vši stručnosti zamysleli nad tím, čím by se společenská kultura měla vyznačovat, a přes toto poznání přefiltrovali, co se na politické scéně dělo, děje a ještě bude dít. Politickou kulturu lze v demokraciích charakterizovat jednak jako úsilí o přesvědčivou a korektní obhajobu programů politických stran a koalic, jednak jako racionální úsilí o realizaci těchto programů. K politické kultuře však neodmyslitelně patří nejen dodržování demokratických zásad, ale i pravidel občanské korektnosti. Politika je vědou i uměním. Musí vycházet z vědecké analýzy podmínek, v nichž je vhodné uplatnit tu či onu formu iniciativy, aby se dosáhlo maximálního efektu. Nástrojem politického rozhodování je diskuze. Ke kultuře politické diskuze patří korektnost, věcnost, ale v žádném případě ne arogance, demagogie, osočování a neomalenost.

Bude na nás občanech, abychom posoudili, zda politická kultura v naší zemi při posuzování klíčových rozhodnutí zdomácněla.

Ing. J. Fingl

Silnice, cesty a cestičky v kozojedském okolí

Spojení mezi jednotlivými sídly patřila odjakživa k významným civilizačním prvkům a tím i k šířitelům kultury. Kozojedské okolí bylo již od nepaměti protkáno „formanskými“ a „panskými“ silnicemi a četnými cestami a pěšinami, po nichž se jezdilo s povozy i chodilo pěšky.

Největší význam měly samozřejmě *silnice*. Nejstarší byla *silnice liblínská* (A), která spojovala okres karlovecký s okresem rokycanským. Její dnešní trasa prochází Kozojedy od roku 1872; provozní frekvence po ní stoupla v roce 1930, kdy byl na Liblíně postaven most. Spojení s Plzní bylo od roku 1922 zajištěno stavbou mostu pod Borkem, který zprovoznil *silnici kozojedsko-kaceřovskou* (B). Dalšími silničními stavbami byly *spojky do Bohů a Rakoušek* (C), *z Brodeslav k Rohům* (D) a *z Bohů ke Krašovu* (E). V roce 1981 byla vybudována *lednická silnice* (F).

Státní autobusové spojení s Plzní bylo zahájeno v roce 1924. Soukromá autobusová linka mezi Radnicemi a Kralovicemi procházela Kozojedy od roku 1930.

Kozojedské okolí je paprskovitě protkáno nesčetnými cestami a pěšinami. Rozbíhají se všemi směry a spojují občany s cíli, kam silniční komunikace nevedou a ani vést nemohou. Část z nich zanikla při scelování polí a současná generace je už ani nepamatuje. Uvádíme přehled alespoň těch nejvýznamnějších:

Kočínská cesta (1) odbočuje ze silnice do Borku hned za obcí doprava a směřuje po okraji lesa do údolí Kralovického potoka k Čertově hrázi. Jako lesní pěšina vede pak za potokem do Kočina.

Stará lednická cesta (2) odbočuje před Králových stodolou do Jíloven a za nimi směřovala vpravo přes pole k lesu a odtud dolů k dřevěnému můstku přes Kralovický potok. Při scelování byla rozorána.

Bučeká cesta (3) odbočovala z kralovické silnice u křížku vlevo nad obcí a vedla šikmo k lesu a údolím Kralovického potoka přes Buček dále do Kralovic.

Brodeslavská cesta (4) vede přes Hradčany úvozem kolem prameniště vodovodu přes božskou silnici do Zimohrázu a odtud přímo do Brodeslav.

Božská cesta (5) odbočovala nad obcí doprava od cesty brodeslavské a vedla kolem prameniště vodovodu dále ke statku Rohy a na Krašov jako nekratší spojnice se sídlem vrchnosti. Po scelování pozemků končí u prameniště.

Cesta Berkem do Bohů (6) odbočovala vpravo od rožské cesty, pokračovala přes potok k Rohům a poté Pavučinou do Bohů. Při scelování pozemků byla zrušena, zůstala z ní jen cesta lesem a božská část.

Kostelní cesta (7) vedla kolem fary a hřbitova přes potok ke kapličce sv. Vojtěcha v Pavučině. Před kapličkou se cesta vlevo odděluje do Bohů, vpravo do Rakoušek. Je stále využívána.

Cesta pod Příčku (8) vede kolem hřbitova a nad Rožským potokem až k Berounce. Po této cestě se vozilo seno z luk od řeky. Je stále v provozu.

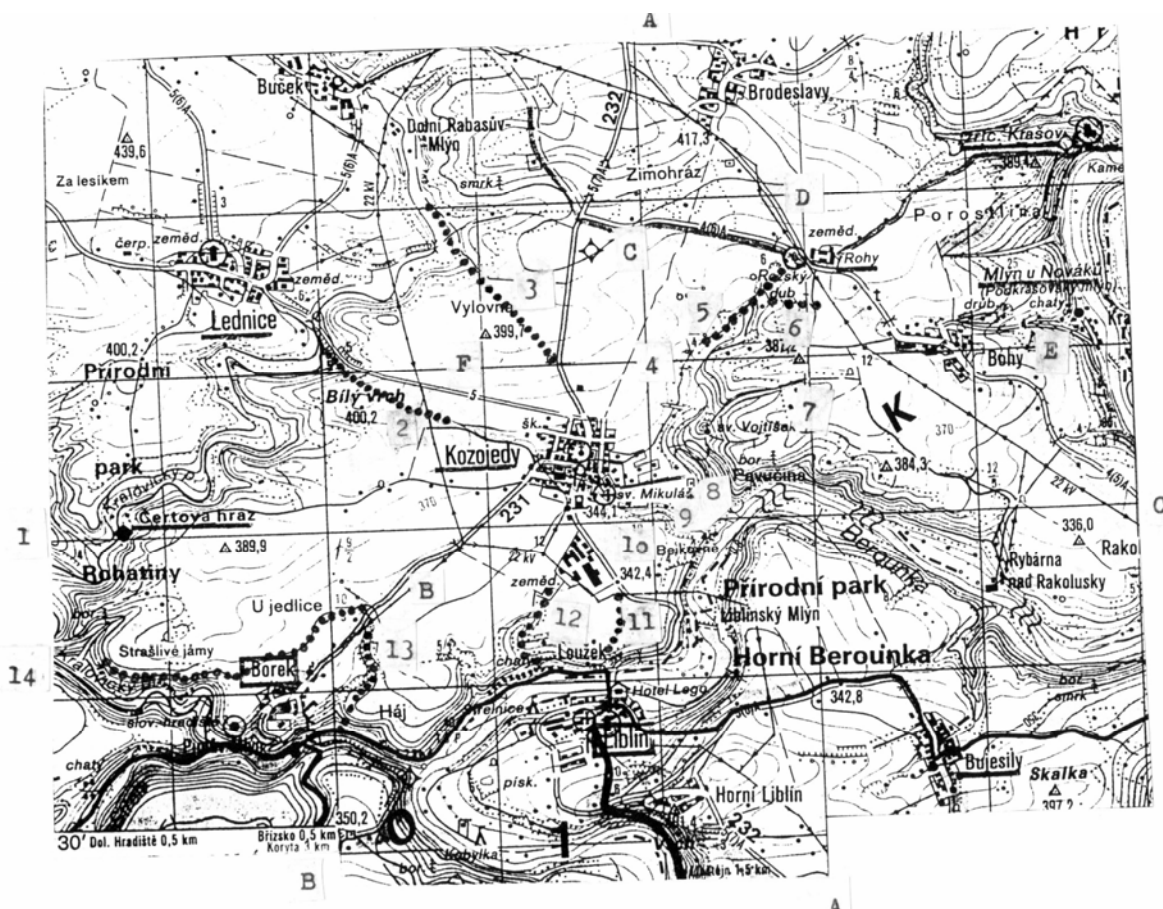
Pěšina pod kostelem (9) vedoucí pod Příčku je nejkratší a zároveň pro pěši nejatraktivnější cestou k řece.

Cesta k bývalé cihelně (10) odbočuje proti areálu zemědělského podniku vlevo od liblínské silnice a jako pěšina pokračuje po sklaním ostrohu až k řece.

Pěšina od paličky do Liblína (11) byla zkratkou vedoucí o kravína zemědělského podniku k dolní části silnice . Dnes je zrušena.

Cesta do Loužku (12) odbočovala vlevo od borecké silnice do lesa Háj a jako pěšina pokračovala dolů k soutoku Střely a Berounek. Po scelování byla zrušena.

Hájovská cesta (13) odbočovala vlevo od borecké silnice do lesa Háj a jako pěšina pokračovala dolů k soutoku Střely s Berouňkou. Po zcelování byla zrušena.

Hradištská cesta (14) odbočovala vpravo od borecké silnice a šla přes pole k Borecké jámě a Švamberské roklí k lesu, dolů k potoku a dále do Dolního Hradiště. Při zcelování pozemků byla zrušena.

V následujících měsících si můžete tyto cesty, pěšiny či jejich zbytky projít pro zajímavost sami. Pro lepší přehled je připojena mapka s očíslovanými cestami, zrušené cesty nebo jejich části jsou vyznačeny tečkami.

Zpracováno podle materiálů J. Svobody

Vize versus skutečnost

S pokračováním sochařských sympozií je na čase vymyslet nějakou legendu pro příští generace. Sochy tady budou stát dlouhou dobu a podle mého názoru jakákoliv památka, není-li opředená pověstí, poetikou nebo nevíme čím ještě, jako by neexistovala. Marně se historici snaží říkat, že ve skutečnosti je všechno jinak. Ve světle legend vypadají jako tajtrdílci. Vždyť báje, pověsti se tak dobře poslouchají. Věci v nich dostávají další rozměr. Obzvláštěňují i místa jinak nezajímavá. Chtělo by to vymyslet něco, co vyvolá obrazotvornost a fantazii a na co budou místní patrioti právem hrdí. Myslím, že vhodným adeptem na vymýšlení je paní Peřinová. Je to znalec na zvyky, pověsti a obyčej a navíc si u mne šplhla, když napsala do novin koledu v mém rodném brněnském nářečí. Možná se najdou i jiní, kteří vládnou představitostí a mají chuť psát báje a legendy kraje kozojedského, aby sláva Kozojed hvězd se dotýkala.

Z budoucího pohledu nebudou sochy říkat jen to, co je sochař „naučil“. Budou vyprávět (použijí slova nezletilých politiků), ať se to někomu líbí nebo nelíbí, zcela upřímně také o nás a naší době. A tato výpověď bude kříšťálově čistá. Přestože nejsem jasnovidce, už to vidím. Sochy jsou rozesety po cestě ke hřbitovu, lesem dolů k řece, přes vodárnu až na Krašov, druhá větev k vodníkovi atd. Každé jaro probíhají slavnosti otevírání sochařských stezek. Hudba, mažoretky jsou samá ruka samá noha, televize, rozhlas, půlka Evropy. V létě je sympozium neméně slavnostní. Na podzim loučení se sezónou, opět samá sláva. V zimě se Kozojedští připravují na další sezónu, podobně jako Brazilci na karneval. Každé nedělní ráno vytrubují fanfáry, že nastal čas sváteční pohody, odpoledne se koná koncert dechovky. Navečer se v K klubu (Kozojedský klub) scházejí ti, kdo zatouží po společnosti. Vstup je pro každého volný. Kdo chce, přispívá podle vlastních sil k zábavě či poučení ostatních, nebo se jen tak baví s ostatními. Přece jen, když řeknu „jdu do klubu“, je to jiné, než když řeknu, že jdu do

Výsledky voleb do poslanecké sněmovny Kozojedy – 2. – 3. 2006

Č. politické strany	Název politické strany	Počet hlasů
1.	Strana zdravého rozumu	1
5.	Právo a Spravedlnost-ANO tradiční rodině, NE korupci a kriminalitě	2
6.	Nezávislí	5
9.	Občanská demokratická strana	110
10.	Česká strana sociálně demokratická	109
11.	SNK Evropští demokraté	6
12.	Unie svobody - demokratická unie	1
18.	Strana zelených	18
20.	Komunistická strana Čech a Moravy	39
21.	Koalice pro Českou republiku	2
24.	Křesťanská a demokratická unie - Československá strana lidová	17
	Celkový počet voličů	310
	Celková účast - 62%	

POZVÁNKA

SETKÁNÍ RODÁKŮ A PŘÁTEL OBCE KOZOJEDY

a obcí

Borek, Břízsko, Robčice, Lednice

konané

dne 9. září 2006

v Kulturním domě Kozojedy

spojené

s 60. výročím otevření měšťanské školy

Program:

- 8,00 - 9,00 prezence v KD
- 9,00 uvítání rodáků a hostů
- 10,00 prohlídka obcí
prohlídka měšťanky
(autobus zajištěn)
- 12,00 - 14,00 oběd
- 14,00 vystoupení dívčí kapely
MINERVA
- 15,30 beseda s představiteli
obce a spolků
volná zábava
- 18,00 večeře
posezení při hudbě

**Srdečně zveme všechny občany našich obcí.
Vstupné na odpolední a večerní program je dobrovolné.
Kdo z místních občanů chce společně s rodáky obědovat a
večeřet, přihlásí se do 31. 7. 2006 na OÚ Kozojedy.**

Bližší informace podá
Obecní úřad Kozojedy

č.t. 373 398 232
e-mail: obec.kozojedy@quick.cz

Těšíme se na Vaši účast.

Vydává Kulturní spolek Kozojedy a Obec Kozojedy - Mgr. Jaroslava Benešová, Helena Štěrbová, foto Z. Beran, V. Hirt

Noviny vycházejí od června 2002. Další číslo vyjde 1. 10. 2006

Poděkování všem, kdo se o vydání tohoto čísla zasloužili. Budeme rádi, když do našich novin také přispějete.

Adresa: J. Benešová, Kozojedy 7 nebo j.benesova@post.cz

Internetové stránky WWW.SWEB.CZ/OBECKOZOJEDY - oficiální stránky obce Kozojedy

WWW.VOLNY.CZ/KOZOJEDY - stránky Kulturního spolku